

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. március 27.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN HŰSÉGE

Alapige: Malakiás 3,7-12

„Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetek hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? Avagy az ember csalhatja-é az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Szentháromság Istenünk, hogy amikor Téged nézünk, Rád tekintünk, és végiggondolhatjuk azt, hogy irgalmas, hatalmas, kegyelmes, szabadító és szent vagy, akkor mindez, ha hittel fogadjuk el, valóban megerősíthet bennünket.

Köszönjük Neked, hogy bár a saját életünkben és a világban is sok bűnt látva megerőtlenedünk és elbátortalanodunk, de valahányszor Rád tekintünk, ismét megújulhat a Beléd vetett bizalmunk. Köszönjük Neked, hogy ezért igéden keresztül újból és újból magadat mutatod meg nekünk.

És köszönjük Neked azt, hogy Téged látva valóban elcsendesedhet a mi szívünk, és Téged megismerve mi magunk is megváltozhatunk. Kérünk most is Tégedet, hogy ez után a fáradságos nap után hadd csendesedjünk el, és a Te igéden keresztül hadd lássunk meg Téged. És kérünk, Urunk, hogy ez a látás hadd indítson bennünket a Te neved imadására, magasztalására, magunk megalázására. Kérünk, segíts nekünk úgy is, hogy láttasd meg velünk a Te útjaidat, és a velünk kapcsolatos akarodat.

Kérünk, legyél így itt közöttünk, és Lelked által munkáld mindezeket bennünk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek!

Életünk során a jó dolgok nagyon sokszor akkor mutatkoznak meg, amikor éppen a rosszakat kell megtapasztalnunk. Akkor vesszük észre az áldásokat, amikor éppen valami miatt elcsüggedünk, amikor éppen valaki vagy valami fájdalmat és veszteséget okoz nekünk. Olyan ez, mint egy sötét szobában fénylő gyertya: az ember látja a sötétséget, nyomasztja is őt, mégis, semmi sem emeli ki jobban annak a kis gyertyának a pislákoló lángját, mint a körülötte lévő sötétség. Ezzel természetesen nem azt mondom, hogy szükséges a rossz ahhoz, hogy meglássuk a jót, ne nevezzük így a rosszat jónak, mert a rossz az rossz. Viszont Isten nagyon sokszor úgy munkálkodik, hogy a rosszon keresztül mutatja meg nekünk a Tőle származó csodás dolgokat. Mindezt pedig úgy teszi, hogy a rossz rossz marad, de eszközként felhasználja arra, hogy a jót megmutassa.

Amikor a felolvasott igeszakaszt olvastam, akkor ezek a gondolatok jutottak eszembe. Első olvasatra lehetne arról beszélni, hogy mit jelent a tized, mit kell Istennek megadnunk, milyen adományokkal tartozunk Őneki, de úgy gondolom, hogy ennél többről van szó ebben az igében. Sok borzalmas dologgal kell szembeesnlünk ebben a néhány igeversben, amelyek még inkább ijesztőek lesznek számunkra, ha ezeket őszintén magunkra vonatkoztatjuk. Mégis amikor az ember elgondolkozik ezen az igeszakaszon, nem az lesz a végkövetkeztetése, hogy milyen borzalmas az ember, hanem hogy mennyire csodálatos Isten, mert ebben az igeszakaszban is Ő mutatkozik meg. Ő ragyog fel nekünk azokon a dolgokon keresztül, amelyeket eltúr tőlünk.

Mennyei Atyánk három tulajdonságára szeretném ma este felhívni a figyelmünket ezen az igén keresztül: először türelméről, másodsor irgalmasságáról, harmadszor pedig gondoskodó szeretetéről szeretnék a felolvasott ige alapján néhány gondolatot megosztani a testvérekkel.

A felolvasott igénk először is Istent, mint türelmes Urunkat tárja elénk. A türelméről azt tudhatjuk meg, hogy sokáig, nagyon hosszú ideig tart ki. Mit mond az ige? Ezzel kezdődik ez az igeszakasz: „Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetez hozzám.” Ez nagyon egyszerűen annyit jelent, hogy Malakiás próféta kortársainak bűne nem volt új Isten előtt. Már a szüleik, dédszuleik, és még az ő elődeik is ugyanezeket a bűnöket követték el Isten ellen. Az erkölcsi lazaság, ahogyan Isten parancsolatát értelmezték az istentisztelettel, házassággal, szolgálatokkal kapcsolatban, nem Malakiás kortársainak életében mutatkozott meg először. Korábbi generációk is hasonló módon vétkeztek az Úr ellen, pedig az Ő rendelései, mondhatnánk, hogy nem bonyolultak, hanem nagyon is egyértelműek.

Isten azt mondja az áldozatokkal kapcsolatban, hogy ép, nem beteg, hanem egészséges állapotot kell vinni és áldozni Neki. A házasságról azt mondja, hogy hitlenekkel ne kössük össze az életünket, sem olyanokkal, akik más vallásúak. És a válásról pedig egyértelműen rendelkezik az Úr, amikor megtiltja azt. És minden rendelése ezekhez a parancsolatokhoz hasonlóan egyszerű és egyértelmű, nem bonyolultak, nem nehezen érthetőek, nem lehetetlen őket betartani. Mégis

generációk sora, akik megismerték az Úr parancsait, újból és újból megszegik azokat, és nem tanulnak elődeik bűnéből. Mert az, hogy már az atyáik is így vétkeztek, azt is jelenti, hogy az ő hibáikból semmi következtetést nem vontak le, és semmit nem tanultak az utánuk jövők. Látták, hallották, hogy mint vétkeztek az Úr ellen, és az Úr hogyan cselekedett velük, mégis újból és újból azokat a bűnöket követték el, visszatértek atyáik bűneihez. Pedig már korábban is küldött az Úr prófétákat, hogy megfeddje ezeket a bűnöket, mert nem Malakiás próféta volt az első, akinek le kellett rántania a nép istentisztelettel, családi étellel kapcsolatos bűneiről a leplet. Isten már más prófétákon keresztül is egyértelművé tette, hogy mi az Ő akarata, mi az Ő parancsa, és mi az Ő ítélete. Az emberek azonban nem pusztán az őseiktől, de még az őket feddő vagy éppen tanítani kívánó prófétáktól sem tanultak.

Valljuk be őszintén, hogy mindez az ige nem vet valami jó fényt ránk, emberekre, mert nem úgy állít be minket, mint akik könnyen tanulnánk mások hibáiból és bűneiből. Valljuk be azért azt is, hogy rólunk is szó van, mert nem csak Malakiás nemzedékéről mondja ezt az Úr, hanem a Szentírás más igehelyeken általánosan is mondja ezt rólunk. A 95. zsoltár második felében Dávid ugyanerre a bűnre hívja fel a figyelmet, hogy atyáitok bűnét követtétek el. És István vértanú is halála előtt, az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 7. fejezetének 51. versében ezt mondja: „Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen.” És amikor Isten figyelmeztet minket, vajon sokszor nem az a kérdés jut eszünkbe, ami itt is eszébe jutott a népnek, hogy miben térjünk meg? A csökönységünk sokszor épp’ nem abban mutatkozik meg, hogy még észre se vesszük, hogy mi is benne vagyunk abban a bűnben, amiben elődeink is jártak? Ilyen szintű tudatlanság – vagy mondjuk így, más szemszögből megközelítve: ilyen súlyos engedetlenség – láttán mégis felragyog Isten türelme. Felragyog, mert Isten még nem vetett véget ennek a generációnak, és nem vetett véget a mi életünknek sem.

Gondoljuk végig, testvérek, hogy milyen nagy türelem jelenik meg itt! Nem hiszem, hogy bármelyikünk is szereti újból és újból, napról napra többször is elismételni ugyanazt, amit már korábban mondott. Tanítsunk akár gyermekeket, vagy adjunk utasítást munkatársainknak, mint főnökök, úgy gondolom, hogy inkább azt szeretjük, ha azonnal megértik, amit mondunk, és aszerint is cselekszenek. Milyen munkatárs lenne az, akinek minden nap minden feladatot el kellene ismételni, újból és újból a szájába rágni, mert pont az ellenkezőjét teszi minden egyes alkalommal. Úgy gondolom, hogy az ilyen embert nem sokáig alkalmaznák ugyanannál a cégnél. Isten azonban türelmes. Bár Ő szinte minden nap elénk hozza parancsait és rendeléseit, generációk jönnek és mennek, és azok (mármint a parancsai) nem változnak semmit, de mi mégsem tanulunk belőlük. Ugyanúgy vétkezünk Ellene, mint elődeink.

És ennek kapcsán tegyük fel a kérdést: milyen hosszútűró a mi Urunk? Anynyira, hogy minden generációnak újból és újból kijelenti magát, türelmesen megszólít bennünket, és mindannyiunkkal szemben türelmes marad. Malakiás generációja az Ószövetség utolsó generációja volt, akikhez Isten prófétát küldött Keresztelő János és Jézus Krisztus eljövetele előtt. Az, ahogyan Isten velük bánt,

felragyogtatja kimondhatatlanul az Ő nagy jóságát és türelmét. És ennek a türelmek és ennek a hosszútűrésnek köszönhető ez a nemzedék is, hogy bűneiket és vétkeiket Isten megbocsátotta, és nem azok szerint cselekedett velük.

Másodszor, ez az igeszakasz Isten irgalmasságát hozza elénk, amely abban mutatkozik meg leginkább, hogy látva a mi helyzetünket, harag helyett inkább könyörületet érez irántunk. Három példát mond el és hoz elénk ez az igeszakasz, hogy miben mutatkozik meg Isten irgalmassága.

Először is Isten engedetlennek és – valljuk meg, kicsit erős szavakkal – arcátlanul önteltnek lát minket, akik fittyet hányunk az Ő rendelkezéseire. Ezt mondja: „eltértetek rendelkezéseimtől és nem tartottátok meg azokat”. Mit jelent Isten rendelkezéseit nem-megtartani? Azt, hogy a legbölcsebb, leghatalmasabb Istent félretesszük, és magunkat bölcsebbnek gondolva a saját fejünk és szívünk után megyünk. Mondhatni, hogy a legnagyobb felségárulást követjük el, a leghatalmasabb Istent nem féljük, amikor egy rendelkezését megszegjük. Ráadásul mindezt olyan könnyedséggel tesszük, hogy észre se vesszük, hogy mennyire mellőzzük az Ő parancsait. Mert ahelyett, hogy minden egyes lépésünkönél azt kérdeznénk, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” és igéjében keresnénk erre a választ, ehelyett a megszokott gondolataink és a megszokott értékrendünk szerint éljük a hétköznapjainkat. Az ígét mellőzzük nagyon sokszor, és amikor olvassuk is azt, pusztán egy alternatív megoldásként tekintünk arra: igen, ezt mondja az Úr, ezt is lehetne tenni. De nem úgy tekintünk az ígére, mint az egyetlen, kizárólagos útra és lehetőségre, amely szerint élnünk kellene.

Isten látja ezt, látja az engedetlenségünket, súlyos bűneinket, és mégis mit tesz? Mit mond a prófétán keresztül? „Térjeteك hozzám.” Mindezek után is hajlandó megkegyelmezni és irgalmazni nekünk, és magához hív minket. „Térjeteك hozzám”, engedetlen gyermekeim! Micsoda érthetetlen kegyelem ez, testvérek, és micsoda türelem!

De folytassuk, hogy milyen példában ragyogtatja még fel előttünk Isten az Ő irgalmát. A továbbiakban arról beszél a próféta által, hogy mindannyian kiraboljuk, kifosztjuk Őt, mint valami rablót. Ez is egy eléggé erőteljes vád ellenünk. A 8. versben ezt olvassuk: „Avagy az ember csalhatja-e az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval.” Itt a 'csalás' szó a héber szövegben azt jelenti, hogy kirabolni, úgy becsapni valakit, hogy kifosztjuk, kiraboljuk őt. És a fordítás sajnos nem a legtökéletesebb, mert azt a szót, amit itt a Károli 'Istennek' fordít, inkább 'isteneknek' kellene fordítanunk, mert a szöveg értelme úgy sokkalta logikusabb. A szöveg így hangozna, hogy „az ember vajon csalhatja-e az isteneket? És ti mégis csaltok engem.” Miről beszél itt Isten? Arról, hogy még a pogányok sem merik a saját isteneiket így becsapni, nem merik úgymond az ő tiszteletüket a saját kényük-kedvük szerint alakítani, hanem félik az urat, félik a saját pogány bálványait. És mégis mit látunk Malakiás kortársai életében? Hogy a saját szájuk íze szerint alakították Isten tiszteletét: jó lesz Neki a hitvány állat, jó lesz Neki, hogyha a tizednek csak egy kis részét adjuk be, amit én gondolok, és máris a saját elképzeléseik szerint imádták Istent. Ilyenre még a pogányok között sem volt sok példa – mondja az Úr.

Azt kérdezi Isten, mi hogyan tiszteljük Őt? Úgy, ahogyan igéjében elénk adja, vagy ahogyan nekünk tetszik, vagy ahogyan azt mi elgondoljuk?

És mindezekon kívül nem adták meg Istennek a törvényben előírt tizedet a termésükből, sem pedig az áldozatokat, amelyek jártak volna Neki. Mindezeket Isten nem azért panasolja el, mert éhezett volna ezek nélkül, mert Neki, jól tudjuk, nincs szüksége sem ételre, sem italra. Hanem azért említi meg, mert ezek elmulasztásából, hogy nem adták meg a tizedet és az áldozatokat, vált láthatóvá, hogy népe mennyire nem félté és tisztelte Őt, mert nem az Ő parancsai szerint cselekedtek. Isten bőséggel adott termést népének, amelyből mind a tizedre, mind az áldozatokra jutott volna. Gondoskodott Malakiás generációjáról, és azért tette ezt, hogy betarthassák az Ő parancsát.

Mi volt az áldozatnak, és mi volt a tizednek a fő célja? Az, hogy Isten gondoskodjon a papi családokról, valamint, hogy a szegényeket ellássa, és gondjukat viselje. Arra is használták ezeket az áldozatokat, hogy az istentisztelet folytonosságát fenntartsák. Ezért kellett volna beadnia mindenkinek a tizedet, és ezért kellett az áldozatokat bemutatni. Azonban a nép kapzsi volt, és ahelyett, hogy Istennek és a szegényeknek adták volna a többletet, mindenki csak magára gondolt, és mindenki magának tette félre a sok értékes dolgot. Ez pedig Isten szerint, az Ő megfogalmazásában az Ő kirablása volt. Ő nem önző célokra adta a bő termést népének, ők azonban mégis maguknak tették azokat félre.

Nagyon jól ismerjük Ákán történetét, aki Józsué idejében elrabolt az Istennek szánt zsákmányból néhány dolgot. Isten halállal büntette meg őt. Mindezek tükrében, amit Isten itt megemlíti, hogy ti raboltok tőlem, és nem adjátok meg azt, amit én nektek bőségben megadok, mit érdemelne ez a nép? Halált. És mégis mit látunk, mit tesz Isten? Felszólítja népét, hogy adják meg Neki a teljes tizedet és áldozatot. Lehetőséget ad nekik a megtérésre és megjobbulásra. Irgalmas az Úr, az irgalmát mutatja itt meg nekünk.

És még inkább meglátszódik irgalma abból, amit megenged a népnek. Azt mondja, hogy próbáljatok meg engem, próbáljatok meg. Tegyük próbára Istent, mi, gyarló emberek, hogy valóban betartja-e az ígéretét, azaz adjuk Neki, amit a törvényben kért, és lássuk meg, hogy valóban pótolni fogja-e azt, és megadja-e a termést, az odaadott javakat. Mert Isten a törvényben ezt ígéri, azt mondja, hogy gondoskodik mindenkiről, aki hűségesen parancsai szerint él.

És miért csodálatos dolog, hogy ezt mondja az Ő népének, hogy próbáljatok meg? Azért, testvérek, mert már a gondolatától is irtóznunk kellene, hogy Istent próbára tegyük. Mert mikor vesztette el Ő az Ő szavahihetőségét? Azt az embert kell próbára tenni, akiben nem bízhatunk meg, aki okot adott arra, hogy nem lehet a szavára adni. De mikor vesztette el Isten az Ő szavahihetőségét? Mikor ígért meg valamit, amit ne tartott volna meg? Mondjunk akár csak egy esetet is, amikor valakinek csalódnia kellett Őbenne, mert Ő nem tartotta be a szavát és ígéretét. Lehetlenség! Istent így próbára tenni inkább istenkísértés, mintsem hitből származó cselekedet. És Isten mégis mit mond? Megengedem. Tegyetek próbára engem, adjátok be a tizedet, és lássátok meg, hogy én gondoskodom-e rólatok? Bizalmatlanok vagytok, nem hiszitek el, hogy megteszem, amit megígértem, tegyetek próbára engem. Isten, látva a mi bizalmatlanságunkat, hitetlenségünket, még ezt is megengedi.

Összegezve tehát: Isten látta, hogy népe engedetlen, törvényeit semmibe veszi, a Neki járó tizedet és áldozatot önző módon magának tartja meg, és nem hiszi el, hogy ígéretei igazak, hogy valóban azok szerint cselekszik az Úr, hogy kipótolja azt, amit Neki ad az ember. És mégis mindezt látva Urunk ítélet helyett irgalmasan utána ment ennek a generációnak. Elküldte Malakiás prófétát, és mint türelmes atya, magához hívta gyermekeit. Csodálatos az Úr!

És végül lássuk meg gondoskodó szeretetét is! Azt mondja a próféta által, hogy akik hisznek Őbenne, és parancsai szerint igyekeznek élni, azok számára megnyitja az egek csatornáit, megdorgálja a kártevő rovarokat és bogarakat, és dicsőséget szerez más népek szemében saját népének. Isten gondviselése számos dolgon keresztül meglátszódik az életünkben, most ezt a hármat nézzük meg, amit itt a próféta említ.

Az első az, hogy Isten azt mondja: bő termést és esőt ad az Övéinek. Olyan egyszerű dolognak tűnik számunkra, hogy esik az eső, és hogy van kellő csapadék a föld számára, a növényeknek. Ha az időjárásról beszélünk, akkor leginkább nem a véletlenre gondolunk: most éppen ilyen az időjárás? Vagy azt mondjuk, hogy milyen szeszélyes. És mit mond itt az Úr? Hogy az eső mögött én állok: én adok esőt, én adom azt nektek, hogy a növényeket meglocsolja, hogy bő legyen a termés, és ez által a bő termés által ti meggazdagodjatok és bővülökjete. Ha nincs eső, nincs termés, de ez sem véletlen: Isten sokszor sújtotta szárazsággal engedetlen népét. De a bő termés, a megszokott csapadék is az Ő áldása és ajándéka. Amikor az eső esik, testvérek, gondoltunk volna arra, hogy Isten áldása hullik ránk?

De Isten másra is ráirányítja a figyelmünket. Azt mondja, hogy gondviselő szeretete abban is megmutatkozik, hogy mennyi kártevő rovar és bogár pusztítja a termést. Hát ha valamire, akkor erre nem hiszem, hogy gyakran gondolnánk. Isten gondoskodó szeretete mutatkozik meg abban, hogy mennyi bogár van éppen?! Amikor az egyiptomi tíz csapással kapcsolatban mondjuk el, hogy Isten hogyan küldött különféle állatokat, hogy pusztítsák el Egyiptom gazdagságát, akkor természetesen gondoljuk, hogy igen, Isten még nekik is parancsol. De amikor kerétkedünk, vagy éppen halljuk a hírekben, hogy a mezőgazdaságban éppen milyen kártevők pusztítják a termést, akkor belegondolunk-e abba, hogy mind e mögött Isten maga áll? Pedig ezt olvassuk, hogy „megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn”. Azaz Isten azt mondja, hogy még ezeket az állatokat is az Ő népe javára igazgatja, és védi népét tőlük. Isten gondoskodása az ilyenfajta védelemben is megjelenik, nem csak abban, hogy valaki nem veszíti el mindenét.

És végül azt mondja, népe olyan bőségben fog élni, hogy a többi nép szinte irigykedni fog rá. Mert még a pogányok is tudták azt, hogy ha szárazsággal sújtott egy ország, az Isten büntetését jelenti, és azt is jól tudták, hogyha bő a termés, az pedig Isten áldása. Ahogyan azt a mózesi törvényben is megígérte Isten: „Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát... reád szállanak mind ez áldások”, és a népek tudni fogják abból, hogy az Úr, a te Istened áldott meg téged. Isten a mindennapi kenyerünkről való gondoskodásban is szeretetét fejezi ki irántunk.

És ez csak három egyszerű dolog: eső, kártevők, és hogy a többiek látják-e életünk áldásait. De ezeken kívül még számtalan úton és módon mutatja meg Isten az Ő gondviselő szeretetét.

Végezetül foglaljuk össze az eddigieket. Ez az igeszakasz valóban sok bűnre hívja fel a figyelmünket: engedetlenség, bizalmatlanság, rablás, önzés, és még sorolhatnánk, hogy mennyi minden. Ebből az igeszakaszból ne mellőzzük ezeket sem, vonatkoztassuk magunkra, tartsunk önvizsgálatot és bűnbánatot. De mindezekelőtt lássuk meg, hogy ilyen állapotunkban is milyen hűséges, irgalmas és gondoskodó Istenünk van, aki kegyelmesen szereti az Övéit.

És Isten nem változik, „Ő magát meg nem tagadhatja”, Ő irgalmas, kegyelmes, hűséges és türelmes marad. Csodálatos Istenünk van! Nap, mint nap észre kellene ezt vennünk, még akkor is, amikor legtöbbször a rosszat látjuk meg. De vegyük észre, hogy amikor Isten velünk marad, és hűséges marad, Ő milyen csodálatos, és Őrá figyeljünk elsősorban! Az Úr Lelke segítsen bennünket, hogy így tudjunk nézni életünkre, adjon nekünk megbánást és megtérést abban, amiben személy szerint meg kell térnünk, de mindezekelőtt adja meg, hogy meglássuk Őt, hogy őszinte szívvel tudjuk dicsérni és dicsőíteni Őt azért, aki valójában.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a Te igédbe, mint tükörbe belenézve sok borzalmas dolgot látunk meg. És mindez még fájóbb, hogyha elhisszük, hogy mindez rólunk is szól. Őszinte bűnbánattal szeretnénk bocsánatodat kérni azért, mert engedetlenek vagyunk, mert mi is atyáink vétkei szerint cselekszünk. És bár mi is tanulhattunk volna az előttünk élők életéből, bűneiből, mégis újból és újból elkövetjük azokat, mert nehezen tanulunk, és nehezen okulunk mások bűnéből.

És a félelem sem jelenik meg szívünkben, hogy Tégedet, mint mindenható, legfőbb Urunkat tiszteljünk, hanem e helyett vakmerő módon, nem félve a Te hatalmat, erődöt, saját fejünk után megyünk, és parancsolataidat mellőzzük.

Urunk, mi sem vagyunk különbek másoknál: a sok bőség, amiben részesítesz bennünket, nagyon sokszor megmarad nálunk, a helyett, hogy megosztanánk egymással, és annak adnánk, akinek Te szántad. Mi is bátortalanok és bizonytalanok vagyunk, félünk Benned bízni, félünk odaadni a Neked járó tizedet, a Neked járó áldozatokat, mert félünk, hogy akkor mi marad nekünk? Nem hisszük el az ígéretedet: hogy ha a Te parancsolataid szerint igyekszünk élni, és Teutánad megyünk, akkor gondoskodsz rólunk mindenben.

Felséges Istenünk, ezeket megvallva jövünk Tehozzád, és szeretnénk a gólgotai keresztre letenni mindezeket a bűneinket. Szeretnénk a Te irgalmadra és kegyelmedre nézve kérni Téged, hogy változtass meg bennünket, szabadíts meg minket ezekből, mert szeretnénk egyre inkább Neked élni, Benned hinni, parancsolataidat kutatni, és a szerint cselekedni.

De mindezekelőtt szeretnénk Rád csodálkozni, és dicsőséget és hálát adni irgalmadért, hűségedért, türelmedért és gondviselő szeretetedért. Köszönjük, hogy ott, ahol a mi türelmünk elfogyna és véget érne, ott a Tiéd még mindig megmarad. És hogy a Te szereteted, nem fogy el. Kérünk, Urunk, hadd hirdessük ezt el,

ISTEN HÚSÉGE

hadd mutassuk meg azok számára, akik még nem ismernek Tégedet. Add, hogy hadd jusson újból és újból eszünkbe az, hogy milyen csodálatos Urunk van.

Ámen.

168. dicséret

Langran Jakob, 1807-89.

Ó, A-tya Is-ten, ir- gal- mas nagy Úr,
Bűn- bá- nó szív- vel im e- léd bo- rul
Hű né- ped, áld- va fel- sé- ges ne- ved,
Hogy esd- ve kér- je nagy ke- gyel- me- det.

2. Gondolsz ránk, híven oltalmaz kezed, Rólunk egy percre azt le nem veszed, Irgalmasságod mindig oly közel, És erős karod minket átölel.

3. Nagy jóságodra méltók nem vagyunk, Rossz útra térve gyakran elhagyunk; Áhítjuk mégis szent igéd szavát, Megtérő gyermekid fogadd be hát.

4. Kérünk, Úr Isten, Krisztus-Jézusért, Vérrel pecsételt szent szerelmedért: Irgalmasságod közöld mivelünk És tárd ki szíved, végy be, Istenünk!

Whitmore L. Erzsébet, 1792-1840.